

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 20Csp/88/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118303632
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 02. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Libuša Záthurecká
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2019:6118303632.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Banská Bystrica v konaní pred sudkyňou JUDr. Libušou Záthureckou v právnej veci žalobcu C. T., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom D. cesta XX, J. J., právne zastúpený JUDr. Vladimír Sidor, advokát, so sídlom Železničná 4/A, Hlohovec, IČO: 42 256 593 proti žalovanému Home Credit Slovakia, a. s., so sídlom Teplická 7434/147, Piešťany, IČO: 36234176, právne zastúpený Advokátska kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA, s. r. o., so sídlom Piaristická 707/25, Trenčín, IČO: 47 234 679, o zaplatenie 300 Eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi primerané finančné zadostučinenie vo výške 300 Eur v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Žalobca má nárok na náhradu trov tohto konania voči žalovanému vo výške 100 %, ktoré je žalovaný povinný zaplatiť žalobcovi v lehote 3 dní odo dňa rozhodnutia o výške trov samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Žalobca navrhol, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi primerané finančné zadostučinenie vo výške 300 Eur spolu s trovami konania.

2. Žalovaný navrhol žalobu ako nedôvodnú zamietnuť v celom rozsahu.

3. Zo žaloby súd zistil, že žalobca uzatvoril so žalovaným dňa 21. 05. 2014 Úverovú zmluvu č. XXXXXXXXXXXX. Na základe zmluvy mu bol poskytnutý úver vo výške 3 000 Eur, ktorý mal splácať v mesačných splátkach v počte 66 vo výške 109,36 Eur. Dohodnutá ročná úroková sadzba 37,34 %, RPMN 45,20 % a celková čiastka, ktorú mal vrátiť bola 7 122,06 Eur. Žalobca sa domáhal ochrany svojich práv na súde a uviedol, že zmluva je v rozpore s právnou úpravou zákonom č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, neobsahuje náležitosti vyžadované zákonom a uvedená skutočnosť spôsobuje fikciu bezúročnosti a bezpoplatkovosti zmluvy.

4. Okresný súd Banská Bystrica platobným rozkazom č. k. 13Csp/30/2018 zo dňa 28. 02. 2018 žalobe žalobcu vyhovel a zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 728,52 Eur s 5 % úrokom z omeškania ročne z priznanej sumy od 05. 02. 2018 do zaplatenia s trovami konania. Platobný rozkaz nadobudol právoplatnosť dňa 23. 03. 2018.

5. Žalobca poukázal na ustanovenie § 3 ods. 5 tretia veta zákona č. 129/2010 Z. z. s tým, že má za to, že sú dané podmienky pre priznanie finančného zadostučinenia, keďže vo veci existuje porušenie povinnosti veriteľom, ktorú mu ukladá zákon č. 129/2010 Z. z., a to konkrétne neuvedenie obligatórnych náležitostí zo zmluvy. Spotrebiteľ žalobca úspešne uplatnil na súde porušenie predmetných povinností,

o ktorých bolo právoplatne rozhodnuté v prospech žalobcu a príčinná súvislosť, pretože spotrebiteľ bol v konaní úspešný práve v dôsledku porušenia predpisov žalovaným.

6. Žiadne ďalšie podmienky na priznanie finančného zadosťučinenia zákon nevyžaduje. Žalovaní ako podnikatelia bežne v rámci obdobných žalôb namietajú účelovo tým, že na strane spotrebiteľa žiadna reálna ujma nevznikla a zadosťučinenie nemalo byť priznané. Uvedená argumentácia je nesprávna a účelová bez opory v právnom poriadku a v priamom rozpore so samotným účelom inštitútu primeraného finančného zadosťučinenia. Súdny SR sa s uvedeným argumentom opakovane zaoberali a konštantne uzatvárajú, že tento argument nemá žiadnu právnu relevanciu. Bez právneho významu je, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy (rozhodnutie Krajského súdu Prešov zo dňa 07. 12. 2017 č. k. 3Co/101/2017). Pri takomto nároku postačuje samotná hrozba ujmy (rozhodnutie Krajského súdu Prešov zo dňa 12. 12. 2017 č. k. 7Co/100/2017). Zákon nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma, postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde.

7. V tomto prípade možno konštatovať, že škoda spotrebiteľovi nielen hrozila, čo samo o sebe je postačujúce na priznanie finančného zadosťučinenia, ale aj reálne vznikla. Pri čestnom a odbornom postupe žalovaného pri vyhotovovaní zmluvy by majetkové práva spotrebiteľa neboli ohrozené a nebolo by do nich zasiahnuté. Je pravdou, že veriteľovi patrí odplata za poskytnutý úver, ale iba v prípade splnenia podmienky, že sám neporuší kogentné ustanovenia zákona. Ak veriteľ postupuje v rozpore so zákonom a spotrebiteľ je tak objektívne uvedený do omylu v otázkach podstatných pre posúdenie obsahu alebo rozsahu záväzku veriteľ tak bez právneho dôvodu ohrozuje jeho majetok a v konečnom dôsledku do neho aj priamo zasahuje. Zásah do práv a majetkovej sféry žalobcu je zrejmý z toho, že najskôr bol zo strany žalovaného nepravdivo informovaný o podmienkach úveru, následne bol nútený plniť na účet žalovaného prostriedky, na ktoré zo zákona žalovaný nemal nárok a žalobca bol nútený podstúpiť súdne konanie za účelom ochrany svojich práv. Žalobca poukázal na rozhodnutia Krajského súdu Trenčín č. k. 5Co/934/2015 zo dňa 29. 06. 2016, Okresného súdu Prievidza zo dňa 12. 05. 2016 č. k. 13C/329/2015, rozhodnutie Krajského súdu Prešov zo dňa 24. 02. 2015 č. k. 18Co/285/2014, Krajského súdu v Žiline zo dňa 25. 05. 2015 č. k. 11Co/159/2015.

8. Odplata za poskytnutie úveru bola 4 122,06 Eur, úver bol poskytnutý vo výške 3 000 Eur a žalobca nad rámec istiny zaplatil viac ako 700 Eur. Suma 300 Eur je primeraná na to, aby pre spotrebiteľa predstavovala dostatočnú náhradu za diskomfort z dôvodu, že bol nútený domáhať sa ochrany práv na súde, aby tak naďalej neznižoval svoj majetok na úkor žalovaného, ktorý postupoval v rozpore so zákonom a zároveň táto výška bude plniť aj odradzovaciu funkciu pre prípadné budúce porušenia práv. Žalobca si zároveň uplatnil nárok na náhradu trov tohto konania.

9. Žalovaný uviedol, že so žalobou nesúhlasí, nakoľko nárok žalobcu považuje za nedôvodný z dôvodov, že základným predpokladom na úspešné uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je preukázanie ujmy, t. j., že spotrebiteľové práva a povinnosti boli porušené. Žalobcove práva a povinnosti úverovou zmluvou neboli poškodené. Spotrebiteľ žiadne poškodenie práv neprezentoval a rovnako neuplatnil svoje právo na ochranu žalobou na súde. Predmetom konania sp. zn. 13Csp/30/2018 bolo zaplatenie dlžnej sumy v zmysle úverovej zmluvy. Ďalším predpokladom je preukázanie, že žalovaný svojím konaním porušil kumulatívne ustanovenia zákona o ochrane spotrebiteľa a osobitného právneho predpisu. Žalobca nepreukázal, ktoré konkrétne ustanovenia žalovaný svojím konaním porušil. Účelom inštitútu finančného zadosťučinenia je reparovať ujmu, ktorá bola neoprávneným zásahom do práva na ochranu spotrebiteľa spôsobená a predpokladom je, aby ujma vznikla, inak nie je čo reparovať. Takéto zadosťučinenie možno priznať iba v prípadoch úspešného uplatnenia porušenia práv alebo povinností ustanovených zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými zákonmi. Konanie vedené pod sp. zn. 13Csp/30/2018 nemožno vyhodnotiť ako úspešné uplatnenie porušenia práv alebo povinností.

10. Je nesporné, že platobným rozkazom č. k. 13Csp/30/2018 zo dňa 28. 02. 2018 bolo žalobcovi priznané bezdôvodné obohatenie vo výške 728,52 Eur z dôvodu vyhodnotenia úverovej zmluvy ako bezúročnej a bez poplatkov. Uvedené rozhodnutie nemožno považovať za úspešné uplatnenie porušenia práv alebo povinností ustanovených zákonom o ochrane spotrebiteľa. Žalovaný má za to, že nie každé rozhodnutie súdu, ktorým súd rozhodol v prospech spotrebiteľa možno považovať za úspešné uplatnenie porušenia práv alebo povinností. Predmetom konania bolo výlučne vydanie bezdôvodného obohatenia z dôvodu, že úverová zmluva nespĺňala zákonom vyžadované náležitosti.

Ich neuvedenie nepredstavovalo žiadne porušenie práv žalobcu, ale pre neho výhodu v zmysle, že pokiaľ mal vrátiť požičanú istinu s úrokmi a poplatkami na základe uvedeného rozhodnutia mu žalovaný vrátil preplatok istiny. Žalobca neunesol dôkazné bremeno, nešpecifikoval a nekonkretizoval akého konkrétneho porušenia práva alebo povinnosti sa mal žalovaný dopustiť, porušenie presne nevymedzil odkazom na konkrétne ustanovenia zákona a nepredložil súdu rozhodnutie, ktoré by preukazovalo, že by žalovaný porušil jeho práva alebo povinnosti. Ako vyplýva zo samotného inštitútu ide o zadosťučinenie, ktorého účelom je reparovať ujmu, ktorá bola spotrebiteľovi spôsobená. Predpokladom uplatnenia je, aby ujma vznikla. Žalobcovi nielenže žiadna ujma nevznikla, ale získal najvýhodnejší úver, aký by mu neposkytla žiadna banka. K výške finančného zadosťučinenia žalovaný uviedol, že ide takmer o polovicu výšky sumy, ktorá už raz bola v zmysle bezdôvodného obohatenia žalobcovi vyplatená a teda je nedôvodná. Žalovaný žalobcovi na základe rozhodnutia súdu bezdôvodné obohatenie uhradil. Pokiaľ by žalovaný mal uhradiť žalobcovi sumu 300 Eur dostal by sa do pozície dlžníka, ktorý by uhradil žalobcovi viac ako mu vrátil, nakoľko namiesto zabezpečenia rovnosti účastníkov konania by duplicitné sankcionovanie spôsobilo vznik nerovnováhy v neprospech žalovaného a podporila by sa týmto špekulatívnosť spotrebiteľov, ktorým by súd v prípade podania žaloby nielen vyhlásil úver za bezúročný a bez poplatkov, ale pri priznaní aj ďalšieho umelo navýšeného primeraného finančného zadosťučinenia by sa z poskytovania úverov stala príjmová činnosť pre spotrebiteľov, ktorým by sa ešte aj platilo za poskytnutie úveru. Žalovaný poukázal na rozhodnutia Okresného súdu Prešov č. k. 29C/105/2016, č. k. 12C/34/2016, č. k. 29C/174/2014.

11. Žalobca k vyjadreniu žalovaného uviedol k jeho tvrdeniam, že nepreukázal, že žalobcove práva a povinnosti boli úverovou zmluvou poškodené uviedol žalobca v postavení spotrebiteľa sa domáhal voči žalovanému práva na zaplatenie sumy z titulu vád zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktoré spôsobili bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru. Vzhľadom k tomu, že z podstaty príslušnej právnej úpravy na ochranu spotrebiteľa vyplývajú okrem inej povinnosti veriteľa koncipovať formulárovú zmluvu tak, aby boli splnené obligatórne požiadavky zákona o spotrebiteľských úveroch, aby zmluva neobsahovala predformulované neprijateľné zmluvné podmienky a aby veriteľ nepoužíval nekalé obchodné praktiky. Vo veci sp. zn. 13Csp/30/2018 žalobca bol úspešný v plnom rozsahu. Pri výklade § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. postačuje spôsobilosť porušenia práva alebo povinnosti viesť k ujme spotrebiteľa tak základ nároku na finančné zadosťučinenie je daný. Zákon č. 250/2007 Z. z. žiadnu postupnosť satisfakčných prostriedkov neustanovuje a rovnako neustanovuje, že k právu na finančné zadosťučinenie za porušenie spotrebiteľského práva spôsobom, ktorým môže privodiť ujmu spotrebiteľovi je potrebná určitá intenzita. Účelom a zmyslom citovaného ustanovenia je odškodniť spotrebiteľa za diskomfort, ktorý nastal z dôvodu, že sa spotrebiteľ rozhodol uplatniť ochranu proti porušeniu práv a povinností zo strany dodávateľa na súde a v tomto konaní bol úspešný.

12. Pokiaľ žalovaný tvrdí kumulatívne splnenie podmienok pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia jednak preukázanie, že žalovaný svojím konaním porušil súčasne zákon o ochrane spotrebiteľa a ustanovenia osobitného predpisu, je potrebné uviesť, že žalovanému už bol poskytnutý súdny výklad ním tvrdenej podmienky „súd vychádzal z výkladu teleologického“ a uviedol, že v citovanej právnej norme spojku „a“ je potrebné vykladať vo význame „alebo“. Dodal, že porušenie osobitného predpisu bude vždy znamenať aj porušenie zákona č. 250/2007 Z. z. pretože napríklad podľa § 4 ods. 2 predávajúci nesmie ukladať spotrebiteľovi povinnosti bez právneho dôvodu, upierať spotrebiteľovi práva podľa § 3, používať nekalé obchodné praktiky a neprijateľné zmluvné podmienky (Krajský súd Prešov č. k. 23Co/142/2016).

13. K vyjadreniu žalovaného, k funkcii a podstate primeraného zadosťučinenia žalobca uviedol, že žaloba, ktorou sa oprávnená osoba domáha primeraného finančného zadosťučinenia sa nazýva žalobou satisfakčnou a zároveň má aj sankčnú povahu, pretože predstavuje pre toho, kto právo spotrebiteľa porušil finančnú ujmu, avšak primárna je satisfakčná povaha (rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 12Co/473/2016 zo dňa 31. 05. 2017), z ktorého vyplýva, že inštitút primeraného finančného zadosťučinenia sa označuje za prostriedok satisfakcie, má tiež funkciu sankčnú, pretože pre porušiteľa má finančnú ujmu a nielen ujmu morálnu a je považovaný za nástroj k odstráneniu ujmy nemateriálnej povahy a nie náhrady za spôsobenú materiálnu škodu. Preventívnu funkciu plní aj v tom, že musí žalovaného odradiť od ďalšieho nezákonného postupu.

14. Žalovaný považuje primerané zadosťučinenie za umelo vykonštruované, polemizuje o duplicitnom sankcionovaní v spojení s úvahou o podpore súdov, špekulatívnosti spotrebiteľov, ktorým by súd

v prípade podania žaloby nielen vyhlásil úver za bezúročný a bez poplatkov, ale pri priznaní aj ďalšieho umelo navýšeného primeraného finančného zadosťučinenia by sa z poskytovania úverov stala príjmová činnosť pre spotrebiteľov, ktorým by sa ešte aj platilo za poskytnutie úveru. K žalobám ako je vo veci samej sa môže žalovaný ako dodávateľ vyhnúť tým, že bude podnikateľ v rámci pravidiel stanovených právnymi predpismi SR. K primeranosti výšky, ktorú namietal žalovaný žalobca uviedol, že výška nemajetkovej ujmy môže zodpovedať výške finančnej ujmy, ktorá spotrebiteľovi hrozila. Ak má mať dostatočne satisfakčný účinok, zároveň výchovný a odstrašujúci pre dodávateľa možno prijať argumentáciu, že primerané finančné zadosťučinenie sa môže rovnať majetkovej ujme, ktorá spotrebiteľovi hrozila alebo aj bola spôsobená. Pri posudzovaní primeranosti je potrebné skúmať, či spotrebiteľ na súde úspešne uplatnil porušenie spotrebiteľského práva a nemusí preukázať, že ujma bola skutočne spôsobená. Poukázal na rozhodnutia Krajského súdu Trenčín č. k. 5Co/934/2015, Krajského súdu Prešov č. k. 7Co/350/2015.

15. Z vyjadrenia žalovaného nevyplývajú žiadne relevantné argumenty, pre ktoré by spotrebiteľ nemal byť úspešný v konaní o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, nakoľko jedinú zákonnú podmienku splnil, čoho dôkazom je právoplatný rozsudok č. k. 13Csp/30/2018, preto je nárok žalobcu daný. Pokiaľ ide o výšku uplatneného nároku podľa rozhodovacej praxe výška môže zodpovedať ujme, ktorá reálne spotrebiteľovi hrozila v danej veci 728,52 Eur, pričom žalobca neuplatnil ani polovicu z tejto sumy a preto námietka žalovaného o neprimeranosti neobstoí.

16. Žalobca na záver uviedol, že žalovaný sa pokúša prostredníctvom svojej argumentácie presvedčiť súd o tom, že by zadosťučinenie nemal platiť a takáto platba je nespravodlivá. Na druhej strane žalovaný nemal v tisícoch prípadoch pri poskytovaní úverov problém postupovať v rozpore so zákonom a tak, aby získal majetkový prospech aj na úkor fyzických osôb. Ak sa potom v rámci súdneho konania takýto subjekt chce odvolávať na spravodlivosť a slušnosť a na to, aby súd na tieto princípy prihliadal má za to, že tieto princípy by mali a mohli byť len v neprospech žalovaného, ktorý svojím konaním porušuje právnu úpravu. Len minimálna časť spotrebiteľov, ktorým žalovaný poskytol nezákonné úvery sa skutočne aj svojich práv na súde domáha a teda v konečnom dôsledku žalovaný zo svojej praxe porušovania právnej úpravy ťaží nemalé finančné prostriedky. Nepriznanie finančného zadosťučinenia ani v takej minimálnej výške by znamenalo nielen postup v rozpore so zákonom, ktorý výslovne takýto nárok spotrebiteľovi priznáva, ale aj priame podporovanie podnikateľských subjektov v tom, aby porušovali právnu úpravu.

17. Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len "kolektívne záujmy spotrebiteľov"). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

18. V prejednávanej veci je predmetom konania nárok žalobcu opierajúci sa o ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Citované ustanovenie upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Zákon nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privodená nejaká ujma. Postačuje ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Práve inštitút relatívnej náhrady nemajetkovej ujmy môže byť prostriedkom ochrany na doplnenie o preventívne účinky pred diskrimináciou. V zmysle judikatúry ESD a antidiskriminačných smerníc musia byť sankcie za diskriminačné správanie účinné, primerané a odradzujúce.

19. Žalobca sa v konaní Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 13Csp/30/2018 domáhal s poukazom na ustanovenie § 451 ods. 2 OZ od žalovaného vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 728,52 Eur s príslušenstvom titulom úverovej zmluvy zo dňa 21. 05. 2014. V žalobe uviedol, že zmluva neobsahuje zákonom predpísané náležitosti v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch. Zároveň poukázal na neplatne dohodnutú výšku úrokov.

20. Vo veci Okresný súd Banská Bystrica vydal platobný rozkaz zo dňa 28. 02. 2018, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 23. 03. 2018. Žalovaný nepodal vo veci odpor. V prípade, že by žalovaný mal za to, že úverová zmluva je platná obsahuje všetky zákonom predpísané náležitosti a teda nenasleduje sankcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti, bol by sa v danom konaní bránil opravným prostriedkom, čo neučinil.

21. Žalobca uplatnil právo na finančné zadosťučinenie, za vadné poskytnutie finančnej služby a plnenie, ktoré od neho požadoval žalovaný nebolo zákonné a bola mu spôsobená ujma tým, že znášal stav právnej neistoty až do právoplatného rozhodnutia vo veci. Bol vystavený neplatným zmluvným podmienkam a právnej neistote pričom za porušenie týchto práv zodpovedá žalovaný a primerané finančné zadosťučinenie má plniť sankčnú, satisfakčnú a odrádzajúcu funkciu, aby sa dodávateľ už nedopúšťal recidívy a súd mal za to, že finančné zadosťučinenie, ktorého sa žalobca domáha vo výške 300 Eur je primerané vzhľadom na odplatu za poskytnutie úveru, výšku úveru, ktorý bol poskytnutý a istinu, ktorú navyše žalobca zaplatil, čo bolo viac ako 700 Eur. Suma 300 Eur je primeraná a predstavuje dostatočnú náhradu za diskomfort z dôvodu, že bol žalobca nútený domáhať sa ochrany práv na súde, aby sa tak naďalej neznižoval jeho majetok na úkor žalovaného, ktorý postupoval v rozpore so zákonom a aby plnil aj svoje ďalšie funkcie, keďže žalovaný je subjektom podnikajúcim v oblasti poskytovania úverov, ktorý má poznať zákonnú právnu úpravu poskytovania úverov a vedieť, aké všetky náležitosti zákon vyžaduje, napriek tomu vopred pripravená formulárová zmluva zákonom predpísané náležitosti neobsahovala.

22. Žalobca bol v konaní úspešný, uplatnil si nárok na náhradu trov tohto konania. O trovách konania rozhodol súd podľa § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP a priznal nárok žalobcovi ako úspešnej strane sporu v plnej výške. O výške trov bude rozhodnuté samostatným uznesením podľa § 262 ods. 2 CSP.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie je prípustné odvolanie v lehote do 15 dní odo dňa jeho doručenia, písomne vo vyhotovení trojmo na súde, proti ktorého rozhodnutiu smeruje.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 C. s. p.) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Odvolanie treba predložiť v troch rovnopisoch, inak súd zhotoví kópie na trovy odvolateľa.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že:

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný neplní dobrovoľne to, čo mu ukladá právoplatné a vykonateľné rozhodnutie, môže oprávnený podať návrh na výkon exekúcie v zmysle zvláštneho predpisu.